

3) Začátky slavné i neslavné

„Jé, ty jsou krásný.“

„Podívej, kolik jich tam je!“

„Hele, vole, trojčata.“

„To je práce, vidíte?“

„Takhle v kočárku to vypadá moc hezky, ale doma bych to nechtěla.“

S kruhy pod očima se usmívám na kolemjdoucí. Jednou rukou postrkuji kočárek v šíři bitevního vozidla a druhé ruky se jako klíště drží Martin.

„Dáš mi jednu sestřičku nebo bratříčka?“

Ochotně rozdává sourozence na potkání. Zřejmě ví proč. Tříměsíční človíček mu ještě vůbec nepřipadá zábavný.

Já se mu nedivím. Ani mně a tátovi leckdy není do smíchu. Místo sledování večerních programů televize uléháme na rtech s modlitbou o tři, čtyři hodiny celistvého odpočinku. Pak přichází na řadu noční hra na „sedmispáče“. Ačkoliv krmit budeme až za dvě hodiny, tichý vytrvalý pláč nám už teď zahání sen. Zatím se oba tváříme, že jsme v nejlepší spánku. Čí nervy vydrží déle? Odlepit se od sotva zahřátého polštáře je tak nesmírně těžké. Prohrál táta. Zlomeček světla od mimin přeběhl po vrchovatém koši nevyžehleného prádla a plácnutí v koupelně svědčí o tom, že kbelík naplněný plenami dostal nový přiděl. Přeji dobrou noc a krásné sny.

„Sakra! Zase jsem zaspal. Neslyšela jsi zvonit budík?“

„...ne. On už zvonil?“

„Jo!“

Přeji všem dobré jitro. Sluníčko se šklebí z obzoru hřejivé atmosféře našeho domova. Zapínám pračku, ohřívám mléko, mažu chleba pro Martina, vařím čaj a s jistou lítostí urovnávám postele, které pro mě mají magickou přitažlivost.

„Tak, kořata, a jdeme na to. První dostane Zuzka. No tak si vezmi, ty náš hladovče. Jirko, ty čuňátko, co to cítím? Ty už jsi určitě zase po...“

Pak se ještě Hanka i Zuzka poblínkají, Martin potřebuje právě teď spravit kolečko u auta a já jsem utrhla další tkaničku u košilky. A vesele mrkající sluníčko za okny přímo zve k procházce. Ještě malý moment – jen co dožehlím kabátky, pověsím pleny, opláchnu dva pokakané zadečky, nastrkám potomky do kočárku... Zhluboka vdechuji svěží vůni parku a jako hřejivé náplasti přijímám obdivné pohledy známých i neznámých.

„Závidím vám. Víte, já jsem si vždycky přála mít aspoň dvojčata.“

„To se dá takováhle kočárek normálně koupit?“

„Páni, tři! A to jste na všechno sama?“

„Podívej, mámo, podívej! Já bych takové chtěl taky...“ žadoní dětský hlásek ve vleku elegantní matky, mumlající si něco jako – pánbu chraň. A já se tomu všemu usmívám, protože jenom humor může zachránit naše ne vždy ocelové nervy.